

KLEIN GELUK

Geluk kun je niet organiseren of afdwingen, het komt op je pad. En als je blij kunt zijn om kleine dingen gebeurt dat vaker dan wanneer je wacht op een grote klapper. Vandaag is het weer zo'n kleingelukdag, een zondag in april. Het voorjaar staat op uitbarsten. Ik ben vroeg op weg naar de werf met een nog lange kluslijst. De weg is volkomen leeg want de woonwijken die ik achter me laat, slapen uit. Er hangt nog nevel over het water. Een vrouwtjeseend probeert te ontkomen aan twee hitsige woorden. Geen schijn van kans. Daar breekt de zon platinakleurig door de nevel. Het zal snel een beetje warmer worden, warm genoeg voor epoxy-coat en DD-lak.

Ik ben niet de eerste. Een jonge knul staat buiten met een raamwisser de nattigheid van zijn boot te vegen. Hij wil schuren en daarna moet het wonder gebeuren: de metamorfose van een verveloos opknappertje in een strak, in coole kleuren getooid kajuitjachtje. Het is zijn eerste. De glunderende blik, die de boot geen moment loslaat, voorspelt een lang en avontuurlijk zeilersleven. In mijn als werkplaats ingerichte zeecontainer zet ik het kookplaatje aan voor de ochtendkoffie. De dag moet nog op gang komen en ik heb nog niets uitgevoerd, maar ben nu al tevreden. Ik ga de loods binnen. Hier is nog niemand. Er hangt een serene stilte tussen het glanzend polyester, de overnaadse restauratieprojecten en de werkbanken van zelfbouwers. Stilte die je niet in je eentje durft te verbreken, zoals in een kerk op een doordeweekse dag.

Altijd, wanneer ik hier nog alleen ben, maak ik geruisloos een rondgang. Even kijken hoe het werk bij de anderen vordert. Elke werkplek is een stilteven, een mix van oude meuk en nieuw materiaal, gereedschap, stofbrillen en veiligheidsmaskers, stapels blikken en potjes, stofzuigers met duct tape bevestigd aan schuurmachines, verstrooide papiertjes en stukken afvalhout met vluchtige schetsjes en berekeningen. In een overall aan een haakje herken ik de gestalte van de man die er altijd in rondloopt.

Ik houd van dit stille, vroege uurtje. Straks zal de deur opengaan, komt de bedrijvigheid op gang, gaat ergens een bouwvakkersbooster aan met een volume dat de schuurmachines, schaven en frezen moet overstem-

men, klinken een roep en een lach, komen er tempo en ritme in elke beweging en verlies je elk besef van tijd. Totdat de kreet 'schaffen' klinkt en midden in de ruimte bont met verf bemorste stoeltjes bijeen worden geschoven voor de middagboterham. Dubbele boterhammen in plastic of papier gevouwen. Ze smaken in dit kringetje van zielsverwante bootmensen beter dan op elke andere plek. Ieder is op de een of andere manier bezig om iets beter of mooier te maken. Dat schept een band. Talloos, soms oeverloos, maar altijd boeiend zijn de lunchgesprekken over techniek, vaarpraktijk, reisdoelen, constructieproblemen, de voor- en nadelen van wat de markt aanbiedt en vooral: wat je allemaal zelf kunt doen en hoe je dat doet. Onderling contact op een werf is een vorm van permanente educatie. Ik kan heel blij worden van een gouden tip of van een waarschuwing die net op tijd komt.

Halverwege de middag rond ik een klusje af en besluit dat het theetijd is. Met een volle mok zet ik me op een

Ik houd van dit stille, vroege uurtje; straks zal de deur opengaan en komt de bedrijvigheid op gang

blok hout aan de waterkant. Vanuit de verte komt met de wind bij vlagen de doffe heartbeat van een dancefestival aanwaaien, doeing-doeing-doeing. Maar luider en indringender is het constante gegons van schuurmachines. Ze klinken bij elkaar als een zwerm insecten. Past wel, bij deze zonnige voorjaarsdag. Elke machine in de handen van een man of vrouw die de grijze wintertijd definitief naar het verleden schuurt en hoge verwachtingen heeft van het nieuwe vaarseizoen. Het cadeautje van vandaag heb ik voor het laatste bewaard. Een vaanstandschroef die mijn bronzen vaste schroef gaat vervangen. De handleiding schept ongerustheid over de passing op de schroefas. Ik controleer het draad van de borgmoer, haal de spie uit de as, plaats de schroef, zet met viltstift een streepje, neem de schroef weer weg, doe de spie terug en schuif de schroef weer op de as. Tot aan het streepje! Alles past. Klein geluk. Deze dag was er vol van. ●

ROB BIJNSDORP is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen. Veel trouwe lezers van *Zeilen* zullen zich Robs vroegere reisverhalen herinneren, over verre kusten maar ook de kreekjes van de Biesbosch.